

# РЕШЕНИЕ

№ 5878

гр. София, 09.10.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,**  
в публично заседание на 28.09.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мариета Райкова**

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **7263** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 328, вр. с чл.327 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/.

Образувано е по жалба на Н. К. Г. чрез адв. В. срещу Заповед № РД-04-209 от 06.07.2023г., издадена от административен ръководител – районен прокурор на Районна прокуратура- [населено място], с която на жалбоподателя е наложена административна мярка „Обръщане на внимание“ по чл. 327, ал. 1 от Закона за съдебната власт.

По съображения за незаконосъобразност ( в това число и до степен на нищожност), неправилност, неспазване на установената форма, допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон жалбоподателят моли за отмяна на заповедта. Излага подробни аргументи в подкрепа на твърденията си.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят, лично и чрез адвокат В., поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира присъждане на разноски по делото, за които представя списък. Представя и подробни писмени бележки.

Ответникът – административният ръководител на Районна прокуратура- [населено място] не се явява и не се представлява е в съдебно заседание.

Административен съд София - град, III отделение, 10-и с-в, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за

установено от фактическа страна следното:

Към датата на издаване на процесната заповед жалбоподателят заема длъжността „заместник административен ръководител- заместник- районен прокурор“ на Районна прокуратура- [населено място], ТО С., с присъден ранг на място „прокурор в ОП“, съгл. Решение на ПК на ВСС от 14.09.2022г. /т.8 от Протокол № 31 от 14.09.2022г./. В предхождащ период, по силата на Решение на ПК на ВСС от 07.04.2021г. /Протокол № 12 от 07.04.2021г./ жалбоподателят е заемал длъжността „административен ръководител- районен прокурор на Районна прокуратура –гр.С.“, считано от 19.04.2021г. до 31.05.2022г., когато Районна прокуратура [населено място] е била закрыта и преминала като териториално отделение към Районна прокуратура [населено място].

Със Заповед № 396/24.03.2023г. на административния ръководител на Софийска окръжна прокуратура е разпоредено извършването на проверка на работата на наблюдаващите прокурори по изрично посочени дела /съгласно писмо № 6372/22 на прокурор, зав. отдел 06 „Административен“ при ВКП/, сред които и жалбоподателя Н. Г.- зам. районен прокурор при РП [населено място] и работата му по пр. пр. 678/21 по описа на РП [населено място]- ТО С., ДП № 95/2021г. по описа на ОСлС при СОП, за периода от 26.11.2021г. до настоящ момент. Определен е състав на проверяващия екип от Софийска окръжна прокуратура.

Проверяващият екип изготвя доклад адм.№47/04.05.2023г., в който детайлно проследява работата на прокурор Г. по ДП №25/2021г. за периода от възлагането на конкретното дело по компетентност на РП С. до 06.04.2023г. (когато прокурор Г. се е отвел от делото и изпратил същото на СОП), запознал се с материалите по въпросното досъдебно производство, констатирайки фактическа и правна сложност на същото при значителен обем събран доказателствен материал. Екипът констатира и броя наблюдавани от прокурора досъдебни производства и преписки за периода, участието му в съдебни заседания, данните на индивидуалната му натовареност като месечен брой постановени актове, индивидуалната му средна натовареност като брой постановени актове на ден, съпоставени със средната натовареност на районната прокуратура и ПРБ.

В заключение екипът посочва, че при съобразяване на фактическата и правната сложност на конкретното досъдебно производство и натовареността на прокурор Н. Г., при него е налице комплекс от обективни фактори, оказали своето значение и създали му затруднения пълноценно да проучи и анализира своевременно огромния доказателствен материал по делото, респ. да изпълни задълженията си по чл.196, ал.2,т.1 от НПК като наблюдаващ конкретното обсъждано досъдебно производство прокурор. В резултат на гореизложеното не са дадени препоръки по отношение работата на жалбоподателя.

С писмо изх.№ 47/17/09.05.2023г. докладът е изпратен на Районна прокуратура [населено място] във връзка с отправени препоръки по работата на друг прокурор в тази прокуратура.

След постъпване на доклада в отдел „Административен“ на ВКП и след запознаване със същия, завеждащият отдел „Административен“ ВКП изготвил до адм.ръководител – районен прокурор на РП [населено място] писмо № 6372/2022/26.05.2023г. В същото посочил, че в съдържанието на доклада е налице празнота в заключителната му част по отношение проверката на прокурор Г., както и е намерил, че изложеното води до извод за системно допускани пропуски и

нарушения в дейността на прокурора, за което следва да бъде сезиран административният му ръководител.

Със Заповед № РД-04-181/09.06.2023г. административният ръководител на РП [населено място] назначава комисия от прокурори при РП [населено място], която да се запознае с горепосочения доклад на СОП в частта, отнасяща се до проверката на Н. Г. и в срок до 20.06.2023г. да представи становище относно изложеното в доклада, както и становище, касаещо предприемане на действия по Глава шестнадесета „Дисциплинарна отговорност“ от ЗСВ.

Със Становище адм.№ 257/25 от 19.06.2023г. проверяващата комисия преповторила анализа на работата на прокурор Н. Г., така както е отразен в доклад адм.№47/04.05.2023г. и даденото в същия заключение, като на свой ред добавила и извод, че не разполага с правомощия за преценка и даване на становище относно предприемането на действия по Глава шестнадесета „Дисциплинарна отговорност“ от ЗСВ.

На 06.07.2023г. административният ръководител- районен прокурор на Районна прокуратура – [населено място] издал Заповед № РД-04.209, с която на основание чл.327 от Закона за съдебната власт обръща внимание на Н. К. Г.- заместник административен ръководител- заместник-районен прокурор на РП –гр.К. за допуснати в качеството му на наблюдаващ прокурор нарушения по движението на ДП №85/2017г. по описа на ОСлС при СОП, пр.пр.№678/2021г. по описа на РП К.- ТО С., което е довело до неоснователно забавяне на разследването за период по-дълъг от 1 година и четири месеца, като приема за безспорно установено, че в резултат на бездействие на прокурор Г. за тези 1 година и 4 месеца / от датата на постъпването на делото в РП С. и разпределянето му на прокурор Г. на 26.11.2021г. до датата на отвода му 06.04.2023г./ е налице фактическо забавяне на разследването за момента за период от 1 година и 8 месеца /посочено е, че към момента на издаване на заповедта делото не е получено в СОП и не е определен наблюдаващ прокурор/.

Н. Г. е запознат с оспорваната заповед на 12.07.2023г.

При така установените факти, Административен съд София – град, III отделение, 10-и състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт, като по същество е основателна.

Предвид характера на оспорения акт, притежаващ белезите на индивидуален административен акт, с оглед правилото на чл. 328 от ЗСВ, съдебният контрол следва да бъде осъществен при съблюдаване на разпоредбата на чл. 168 от АПК, изрично вменияваща задължение за съда да проведе регламентирания контрол по законосъобразността на акта не само въз основа на възведените от оспорващия основания, а при цялостна проверка на акта на всички посочени в чл. 146 от АПК основания. Видно от ЗСВ по отношение на акта по чл. 327 не се предвижда изискване за спазване на установената в този специален закон процедура, каквато се урежда по отношение на производството по налагане на дисциплинарни наказания на един магистрат, като напр. изслушване на магистрата или приемане на писмените му обяснения по реда на чл. 313, ал. 1 от ЗСВ. Ето защо отмяна на акт по чл. 327 от ЗСВ, може да се обуславя единствено, ако се допуска такова нарушение на общия принцип за гарантиране правото на защита на лицето, което да пречи или да прави невъзможно релевантните за спора факти да се установят точно от административния

орган и това съответно да рефлектира и върху материалната законосъобразност на акта. Такива са нарушенията, които създават вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за съществуването на разпореденото от него субективно право.

Горните разсъждения са само за пълнота на произнасянето, доколкото съдът констатира обстоятелства по незаконосъобразност на административният акт до степен на порочност, водеща до прогласяване на неговата нищожност.

В процесния случай Заповед №РД-04-209/06.07.2023г. е издадена от административния ръководител- районен прокурор на районна прокуратура –гр.К. и формално изглежда да е спазена разпоредбата на чл.327 от ЗСВ, доколкото към датата на издаването на оспорвания акт жалбоподателят е заместник- районен прокурор в същата прокуратура. Съобразно посочената разпоредба административният ръководител може да обръща внимание на съдиите, прокурорите и следователите за допуснатите от тях нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата им. В случая обаче административният ръководител и районен прокурор на РП [населено място] не притежава материална компетентност да обърне внимание за твърдяното нарушение и същото не попада в правомощията му по чл.140, ал.1, т.1 от ЗСВ. Темпоралният съставомерен признак на нарушението е с начало от 26.11.2021г. Към тази дата жалбоподателят е бил административен ръководител- районен прокурор на Районна прокуратура [населено място] до 31.05.2022г., когато Районна прокуратура [населено място] е закрыта. Административният ръководител и районен прокурор на една районна прокуратура няма правосубектност да издава административен акт с подобна мярка, засягащ действията на друг административен ръководител и районен прокурор на районна прокуратура.

Проявлението на ръководните и организационните функции и правомощия на административния ръководител на звено в съдебната власт, изисква издателят на обжалвания акт и неговият адресат да влизат в структурата на едно и също йерархическо вътрешноеведомствено подчинение и съдържащото се в акта разпореждане да е насочено и засяга единствено правоотношения в рамките на това звено от съдебната власт. В случая разпореждането, дадено със Заповед № РД-04-209/-6.07.2023г. засяга (респ. представлява препоръка) към дейността на жалбоподателя като административен ръководител на РП [населено място] и влиза в колизия с обхвата на ръководната власт и проявление на ръководните функции на административния ръководител на РП [населено място].

В съдебната практика се приема категорично, че административен акт, издаден от некомпетентен орган, е нищожен. Компетентността на лицето, издало обжалвания акт съдът проверява и служебно, при съобразяване на основанията за обявяване на нищожността: нарушаване изискванията за компетентност, пълна липса на правно основание, невъзможен предмет и др. В мотивите на ТР № 2 от 14.05.1991г. по гр.дело №2/1991г. на ОСГК на ВС е посочено, че „компетентността не следва да се разглежда като количествено понятие- сбор /обем/ от правомощия, отдадени на определен орган, а на основата на общото учение за правосубектността. Издаденият от държавен орган в нарушение на специалната му правосубектност административен акт е недействителен (нищожен) и не поражда правни последици. Административният орган трябва да е компетентен по материя, по място и по степен. Съответно на това некомпетентността може да бъде материална, териториална и по степен.“

Оспорваната в случая заповед следва да бъде обявена за нищожна, поради неспазена материална компетентност на административния орган, като не следва да се обсъждат другите изложени в жалбата доводи за незаконосъобразност.

С оглед изхода на делото претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява основателна и следва Районна прокуратура [населено място] да заплати на Н. К. Г. своевременно поисканите и заплатени разноски в размер на 10 лева- държавна такса и 1000 лева- адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София-град, 10 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за НИЩОЖНА Заповед № РД-04-209 от 06.07.2023г., издадена от административен ръководител – районен прокурор на Районна прокуратура [населено място], с която на Н. К. Г.- заместник районен прокурор на Районна прокуратура [населено място] е наредено обръщането на внимание по чл. 327, ал. 1 от Закона за съдебната власт.

ОСЪЖДА Районна прокуратура [населено място] да заплати на Н. К. Г. направените по делото разноски в размер на 1010 лева /хилядна и десет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.